

РЕШЕНИЕ

№ 35545

гр. София, 15.09.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 60 състав, в
публично заседание на 25.06.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Георги Терзиев

при участието на секретаря Паола Георгиева, като разгледа дело номер **4566** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл.172, ал. 5 от Закона за движението по пътищата /ЗДвП/.
Образувано е по жалба на Д. А. К., ЕГН: [ЕГН], с адрес в [населено място], срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 26-4332-000831 по чл.171, т.1, б. „з“, подб. „гг“ от ЗДвП издадена на 20.02.2026 г. от полицейски инспектор в отдел „Пътна полиция“ - СДВР, с която на жалбоподателя е наложена принудителна административна мярка по чл.171, т.1, б. „з“, подб. „гг“ от ЗДвП - временно отнемане на свидетелството за управление на МПС до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 6 месеца.

В жалбата се твърди, че заповедта е незаконосъобразна. Конкретно се сочи, че жалбоподателят не е бил уведомен от Гаранционния фонд за служебното прекратяване на регистрацията. Моли съдът да отмени оспорената заповед.

В проведеното по делото съдебно заседание жалбоподателят се явява лично, като поддържа жалбата си и моли тя да бъде уважена. Излага, че преди издаването на процесната заповед е платена дължимата гражданска отговорност, не претендира разноски.

Ответникът – полицейски инспектор в отдел „Пътна полиция“ СДВР се представлява по делото от юрисконсулт П., която оспорва жалбата и моли тя да бъде отхвърлена. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Съдът, като обсъди изложените в жалбата доводи и прецени събраните по делото доказателства, установи следното:

Със Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 26-4332-000831 от 20.02.2026 г., по чл.171, т.1, б. „з“, подб. „гг“ от ЗДвП издадена от полицейски инспектор в отдел „Пътна полиция“ - СДВР, е наложена на Д. А. К. принудителна административна мярка по чл.171, т.1, б. „з“, подб. „гг“ от ЗДвП - временно отнемане на свидетелството за управление на МПС до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 6 месеца.

От мотивите на заповедта е видно, че мярката се налага заради това, че Д. А. К. управлявала на 14.02.2026г. около 21:30 часа в [населено място], на [улица] посока на движение от [улица]към [улица]собствения си лек автомобил Р. М. С. с рег. [рег.номер на МПС], след като автомобилът е бил със служебно прекратена регистрация от 03.02.2026г. Заповедта е издадена във връзка със съставен на Т. П. Акт за установяване на административно нарушение /АУАН/ сер. ГА № 4180615 от 14.02.2026г. за извършено нарушение на чл.140, ал.1, предл.1, от ЗДвП – за това, че управлява МПС, което не е регистрирано по надлежния ред.

На 15.02.2026г. за лек автомобил Р. М. С. с рег. [рег.номер на МПС] е сключена застраховка „Гражданска отговорност“ с валидност до 14.02.2027г. включително и на същата дата 15.02.2026 регистрацията на автомобила е служебно възстановена.

При така установеното от фактическа страна съдът формира следните изводи:

Жалбата е процесуално допустима, тъй като е подадена в срок, от лице, което е адресат на оспорения акт и притежава личен и пряк правен интерес да иска отмяната му.

Разгледана по същество, жалбата е основателна.

Съгласно чл. 172, ал. 1 ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т. 5, буква "а", т. 6 и 7 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. Предвид представената по делото Заповед № 513з-12086/14.10.2025г. на директора на СДВР, издадена във връзка със Заповед № 8121з-1632/02.12.2021г. на министъра на вътрешните работи, също приложена с административната преписка и Заповед № 513з-9570/2024 г., съдът приема, че процесната Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 26-4332-000831 по чл.171, т.1, б. „з“, подб. „гг“ от ЗДвП издадена на 20.02.2026 г. от П. Х. П., полицейски инспектор в отдел „Пътна полиция“ - СДВР е издадена от компетентен орган.

Спазени са административнопроизводствените правила и изискванията за форма на акта, като са посочени фактическите и правни основания за прилагане на мярката.

Видно чл.171, т.1, б. „з“, подб.„гг“ от ЗДвП, принудителна административна мярка „временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство“ до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 6 месеца, се прилага за нарушения по чл. 175, ал. 2 и ал. 3, чл. 176, ал. 1, чл. 178ж, ал. 2 и чл. 182, ал. 5 от ЗДвП. В случая мярката е наложена за констатирано нарушение по чл.175, ал.3 от ЗДвП – управление на моторно превозно средство, което не е регистрирано по надлежния ред.

Съгласно изложените в заповедта мотиви и посоченото в нея правно основание, същата е издадена за това, че на 14.02.2026г. жалбоподателят е управлявал МПС, което е с прекратена регистрация. Това обстоятелство – че автомобилът е бил със служебно прекратена към времето на проверката регистрация не е спорно по делото и се установява от АУАН и от приложената справка за регистрациите на автомобила. Видно от същата справка, както и от представената по делото застрахователна полица, непосредствено след датата на нарушението на 15.02.2026г. е била сключена от жалбоподателя застраховка „Гражданска отговорност“ с валидност от 15.02.2026г. до 14.02.2027г. Въз основа на нея още същият ден е била служебно възстановена регистрацията на автомобила съгласно чл.143,ал.10 от ЗДвП. Посочената разпореда предвижда, че служебно прекратена регистрация на пътно превозно средство се възстановява служебно при предоставени данни за сключена застраховка от Гаранционния фонд по реда на чл. 574, ал. 6 или по желание на собственика след представяне на валидна застраховка "Гражданска отговорност" на автомобилистите. Тоест, към датата на издаване на оспорената заповед – 20.02.2026 г. автомобилът вече е бил надлежно регистриран. Това обстоятелство обуславя противоречието на ЗППАМ с разпоредбата на чл.22 от ЗАНН, според която принудителните административни мерки се прилагат за предотвратяване и преустановяване на административните нарушения, както и за предотвратяване и отстраняване на вредните последици от тях. При наличието на сключена застраховка и възстановена регистрация на автомобила издаването на заповедта не би могло да бъде легитимно обосновано с посочените в чл.22 от ЗАНН цели, доколкото вече е било обезпечено движението по пътищата на процесното МПС с валидна застраховка „Гражданска отговорност“. С оглед на това заповедта се явява материално незаконосъобразна и несъответна на целта на закона.

При това положение не е необходимо обсъждане на наведените в жалбата доводи, касаещи неуведомяването на собственика за прекратяването на регистрацията.

В обобщение на изложеното, оспорената заповед се явява незаконосъобразна на основание чл.146, т.4 и т.5 АПК и като такава следва да бъде отменена.

С оглед изхода на делото на жалбоподателя се дължат разноски, но порди факта, че такива не се претендират, съда не дължи произнасяне.

Така мотивиран и на основание чл. 172, ал. 2, предл. второ АПК, Административен съд София – град, III отделение, 60 състав

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 26-4332-000831 по чл.171, т.1, б. „з“, подб. „гг“ от ЗДвП издадена на 20.02.2026 г. от полицейски инспектор в отдел „Пътна полиция“ - СДВР, с която на Д. А. К., ЕГН: [ЕГН] е наложена принудителна административна мярка по чл.171, т.1, б. „з“, подб. „гг“ от ЗДвП - временно отнемане на свидетелството за управление на МПС до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 6 месеца.

Решението не подлежи на обжалване.

СЪДИЯ: